

Arrest

nr. 228 519 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 maart 2019 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2019 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 maart 2010 wordt aan de verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. De verzoeker wordt vervolgens in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur (A-kaart).

Op 20 mei 2015 wordt het beperkt verblijf omgezet in een onbeperkt verblijf (B-kaart).

Op 27 juni 2016 wordt de verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met probatie uitstel van vijf jaar en een geldboete van vijfduizend euro voor het misdrijf 'mensensmokkel', gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken en de verzwarende omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft.

Op 27 september 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoekers subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 217 586 van 27 februari 2019.

Op 28 maart 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de verzoeker.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

Mijnheer

naam : O. H.

voornaam: M.

geboortedatum: (...) 1985

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Irak

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 08/10/2009 diende u een asielaanvraag in. Op 30/03/2010 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 31/03/2010 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 28/07/2010 een A-kaart afgeleverd, laatst geldig tot 28/05/2016. Op heden beschikt u over verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 20/05/2015 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 21/04/2020.

Op 27/06/2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens het misdrijf van mensensmokkel met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze geeft dan zich te laten misbruiken én de verzwarende omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van een leidend persoon heeft of niet.

Dientengevolge werd door de DVZ op 24/04/2018 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 1°), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS op 23/08/2018 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 28/09/2018 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 01/10/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat niet getwijfeld kan worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Tot slot was het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Irak en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg onverenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS op 26/10/2018 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 01/03/2019 werd de intrekking van uw subsidiaire

beschermingsstatus door de RVV bevestigd. Bijgevolg is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

U werd op 04/03/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen: aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen voor de aanslagjaren 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016 en 2017; een attest inzake uw aansluiting bij Acerta Sociaal Verzekeringsfonds voor een zelfstandige beroepsactiviteit d.d. 11/03/2019; een loonfiche voor het inkomstenjaar 2017 en 2018; een attest van inburgering d.d. 25/06/2013 en tot slot een attest inzake Nederlands voor anderstaligen (NT2) d.d. 21/08/2018. De DVZ zal bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf rekening houden met al deze elementen, evenals al de overige actueel in uw dossier aanwezige elementen. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 08/10/2009 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde dag binnenkwam, met andere woorden ongeveer 9,5 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u ongeveer 9,5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Nederlands te lezen en/of schrijven, diverse tewerkstellingen te hebben genoten. Ter ondersteuning van deze verklaringen legde u diverse hierboven vermelde documenten voor.

We merken op dat de inspanningen die u deed zich in de Belgische samenleving te integreren geen afbreuk doen aan het feit dat u op 27/06/2016 door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens het misdrijf van mensensmokkel met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of preciaire administratieve toestand, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze geeft dan zich te laten misbruiken én de verzwarende omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van een leidend persoon heeft of niet.

In het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent wordt gesteld dat uw daden niet alleen getuigden van bijzonder weinig respect en mededogen voor mensen die vaak al een lang en erbarmelijk avontuur hebben doorstaan, maar ook de maatschappelijke orde ondermijnen. Gesteld werd dat deze feiten de openbare veiligheid en meer in het bijzonder het vreemdelingenbeleid op ernstige wijze verstoren. Tot slot wordt er op gewezen dat deze feiten als zwaarwichtig gekwalificeerd werden en beschouwd werden als een ernstige verstoring van de nationale en internationale maatschappelijke orde.

Dit klemmt ons inziens des te meer daar u, door misbruik te maken van personen die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevonden, criminele handelingen stelde die niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van de internationale beschermingsstatus die u op dat ogenblik zelf genoot. Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde een alleenstaande man zonder kinderen te zijn, zonder familie- of gezinsleden in België. Bovendien verklaarde u dat uw vader reeds overleden is en uw moeder en zus op een voor u onbekende plaats verblijven. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf.

*In de voormelde vragenlijst verklaart u niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, omwille van de huidige situatie in Noord-Irak. U gaf aan dat het er nog steeds onveilig is en ook de humanitaire situatie er weinig rooskleurig is. Dienaangaande merken we op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijfsrecht en geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

De procedure wordt voortgezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 21 en 23, §2, van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) alsook van de hoorplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Er wordt tevens gewag gemaakt van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoeker verschaft bij het eerste middel de volgende toelichtingen:

"1.1

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

1.2

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig het art. 21 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Art. 23§2 Vw. stelt echter het volgende :

"Art. 23. § 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. § 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden."

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden.

Verweerder heeft immers geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar de strafrechtelijke feiten zelf, waarop zijn beslissing steunt, en naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Dat de loutere verwijzing naar veroordeling van verzoeker in 2016, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Dat geenszins uit de motivatie van de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

1.3

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)³ heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker in 2016, waaruit blijkt dat verzoeker destijds werd veroordeeld voor mensensmokkel, zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

1.4

Dat de correctionele veroordeling van verzoeker ondertussen dateert van 3 jaar geleden en bijgevolg niet meer als « actueel » kan worden beschouwd.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig voorafgaand onderzoek heeft verricht waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder in elk geval zijn beslissing niet afdoende motiveerde in het licht van art. 23§2 Vw. waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

1.5

Dat verzoeker geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten verzoeker mondeling te horen.

Dat verweerder in zijn beslissing verwijst naar verzoekers neergelegde aanslagbiljetten, attest aansluiting bij Acerta Sociaal Verzekeringsfonds voor zelfstandige beroepsactiviteiten, attest van inburgering en attest Nederlands voor anderstaligen, doch nalaat in de bestreden beslissing te motiveren waarom verzoekers langdurig verblijf (9,5 jaar) en integratie in de Belgische samenleving geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers recht op verder verblijf in België.

Verzoeker merkt op dat de vaststelling dat verzoeker op 27 juni 2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis niet wegneemt dat verweerder is en blijft gehouden in de bestreden beslissing te motiveren waarom verzoekers langdurig verblijf en integratie in de Belgische samenleving geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers recht op verder verblijf in België.

Verzoekers merkt op dat voormelde correctionele veroordeling reeds de grondslag vormde voor de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatuut doch niet wegneemt dat verweerder, overeenkomstig het art. 23§2 Vw, gehouden is en blijft te motiveren waarom met verzoekers verblijf in België sinds oktober 2009, met de door verzoeker met succes gevolgde Nederlandse taallessen, met de vaststelling dat hij in België persoonlijk steeds in zijn onderhoud heeft voorzien, met het feit dat verzoeker sedert de feiten in november 2015 (waarvoor hij op 27.06.2016 door de correctionele rechtbank te Gent werd veroordeeld) niet meer in aanraking kwam met het gerecht en met de vaststelling dat verzoeker geen familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, Irak, meer heeft, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers recht op verder verblijf in België.

1.6

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de art. 21 en 23§2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging."

3.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoeker geeft aan dat uit de bestreden beslissing niet afdoende blijkt of zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

De Raad stelt evenwel vast dat uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt op welke wettelijke en feitelijke gronden de gemachtigde zich heeft gebaseerd om verzoekers recht op verblijf te beëindigen. De gemachtigde verwijst uitdrukkelijk naar artikel 21 van de vreemdelingenwet als juridische grondslag voor de beëindigingsbeslissing. Ook de redenen van openbare orde worden op uitvoerige wijze uiteengezet. Hieromtrent wordt onder meer als volgt gemotiveerd:

"Op 27/06/2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens het misdrijf van mensensmokkel met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze geeft dan zich te laten misbruiken én de verzwarende omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van een leidend persoon heeft of niet.

(...)

We merken op dat de inspanningen die u deed zich in de Belgische samenleving te integreren geen afbreuk doen aan het feit dat u op 27/06/2016 door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens het misdrijf van mensensmokkel met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze geeft dan zich te laten misbruiken én de verzwarende omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende

bedrijvigheid van een vereniging betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van een leidend persoon heeft of niet.

In het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent wordt gesteld dat uw daden niet alleen getuigden van bijzonder weinig respect en mededogen voor mensen die vaak al een lang en erbarmelijk avontuur hebben doorstaan, maar ook de maatschappelijke orde ondermijnen. Gesteld werd dat deze feiten de openbare veiligheid en meer in het bijzonder het vreemdelingenbeleid op ernstige wijze verstoren. Tot slot wordt er op gewezen dat deze feiten als zwaarwichtig gekwalificeerd werden en beschouwd werden als een ernstige verstoring van de nationale en internationale maatschappelijke orde.

Dit klemmt ons inziens des te meer daar u, door misbruik te maken van personen die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevonden, criminele handelingen stelde die niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van de internationale beschermingsstatus die u op dat ogenblik zelf genoot. Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt."

Hieruit blijkt dat wel degelijk concreet wordt gemotiveerd omtrent de (aard van) de strafrechtelijke feiten en het persoonlijke gedrag van de verzoeker. De gemachtigde heeft zich geenszins beperkt tot de loutere verwijzing naar de veroordeling in 2016. Zo benadrukt de gemachtigde dat de strafrechtbank verzoekers daden als zwaarwichtig heeft beschouwd en dat deze daden niet alleen getuigden van bijzonder weinig respect en mededogen voor mensen die vaak al een lang en erbarmelijk avontuur hebben doorstaan, maar ook de maatschappelijke orde ondermijnen. De gemachtigde voegt daar in het bijzonder aan toe dat de verzoeker misbruik heeft gemaakt van personen die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevonden, en dat hij criminele handelingen heeft gesteld die niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van de internationale beschermingsstatus die hij op dat ogenblik zelf genoot. De gemachtigde besluit dan ook op een afdoende gemotiveerde wijze waarom de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag "een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt", derwijze dat aan zijn verblijf een einde wordt gesteld in toepassing van artikel 21 van de vreemdelingenwet. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Voorts stelt de Raad vast dat de verzoeker dwaalt waar hij stelt dat niet werd gemotiveerd waarom er bij de beëindiging van het verblijf geen rekening werd gehouden met zijn langdurig verblijf en zijn integratie. De bestreden beslissing bevat hieromtrent de volgende motieven:

"U werd op 04/03/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen: aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen voor de aanslagjaren 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016 en 2017; een attest inzake uw aansluiting bij Acerta Sociaal Verzekeringsfonds voor een zelfstandige beroepsactiviteit d.d. 11/03/2019; een loonfiche voor het inkomstenjaar 2017 en 2018; een attest van inburgering d.d. 25/06/2013 en tot slot een attest inzake Nederlands voor anderstaligen (NT2) d.d. 21/08/2018. De DVZ zal bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf rekening houden met al deze elementen, evenals al de overige actueel in uw dossier aanwezige elementen. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 08/10/2009 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde dag binnenkwam, met andere woorden ongeveer 9,5 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u ongeveer 9,5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Nederlands te lezen en/of schrijven, diverse tewerkstellingen te hebben genoten. Ter ondersteuning van deze verklaringen legde u diverse hierboven vermelde documenten voor.

We merken op dat de inspanningen die u deed zich in de Belgische samenleving te integreren geen afbreuk doen aan het feit dat u op 27/06/2016 door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens het misdrijf van mensensmokkel met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze geeft dan zich te laten misbruiken én de verzwarende omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van een leidend persoon heeft of niet.”

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, heeft de gemachtigde dus wel degelijk zijn lange verblijf in België sinds 2009 en zijn integratie in rekening genomen. De gemachtigde heeft eveneens de elementen vernoemd die de verzoeker heeft aangebracht in het kader van een eventueel behoud van het verblijfsrecht (cf. de artikelen 23, §2 en 62, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet) en hij licht ook concreet toe waarom deze elementen niet voldoende of niet overtuigend genoeg zijn. De geboden motieven volstaan om de verzoeker in te lichten over de redenen waarom de door hem meegedeelde elementen geen afbreuk kunnen doen aan de beslissing om een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt derhalve niet.

3.1.2. Waar de verzoeker gewag maakt van een manifeste beoordelingsfout en waar hij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijke bekritiseert, wordt in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aangevoerd. De verzoeker beroept zich tevens op een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht vergt in deze zaak een onderzoek in het licht van de artikelen 21 en 23 van de vreemdelingenwet, waarvan tevens de schending wordt aangevoerd. Deze bepalingen zijn immers van toepassing wanneer, zoals *in casu*, wordt beslist tot de beëindiging van het verblijfsrecht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 21 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

Artikel 23 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

De verzoeker voert aan dat er, om toepassing te kunnen maken van deze bepalingen om zijn verblijfsrecht te beëindigen, een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn, hetgeen in de bestreden beslissing niet zou zijn onderzocht en aangetoond. Hij stelt dat de loutere strafrechtelijke veroordeling in 2016 niet volstaat, evenmin als het bestaan van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. De verzoeker betoogt dat zijn veroordeling dateert van drie jaar geleden, zodat zij niet meer als “actueel” kan worden beschouwd.

De Raad wijst erop dat de artikelen 21 en 23 van de vreemdelingenwet werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017. Hierbij worden de middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast. De wetgever voorziet ook in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er als volgt uit:

“– artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;
– artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;
– artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;
– artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld; – artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen”. (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).

De begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ waarvan hier sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald: “Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8^e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36^e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”. Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een

verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.”

Het begrip ‘openbare orde’ veronderstelt volgens de wetgever *“hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)”* (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen *“redenen van openbare orde”*, *“ernstige redenen van openbare orde”* en *“dwingende redenen van openbare orde”* en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit *“Europese akten”* en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip *“ernstige redenen van openbare orde”*, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van *“het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen”* dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij *“geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus”*. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de *modus operandi*, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* *het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.”* De wetgever benadrukte wel *“dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.”* (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

De bestreden beslissing, die genomen is op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet, moet overeenkomstig artikel 23, § 1, van de vreemdelingenwet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn.

De bestreden beslissing verwijst eerst naar artikel 21 van de vreemdelingenwet en geeft vervolgens een overzicht van de verblijfshistoriek van de verzoeker in België. Vervolgens wordt de veroordeling vermeld door de correctionele rechtbank van 27 juni 2016 tot een gevangenisstraf van 18 maanden (met uitstel

voor vijf jaar, behalve de voorhechtenis) voor het misdrijf 'mensensmokkel', gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken en de verzwarende omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft.

Dan wordt het onderzoek vermeld dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heropende aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, en de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij op 28 september 2018 op grond van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de vreemdelingenwet. Ook de verwerping van het beroep tegen deze beslissing door de Raad wordt vermeld.

De bestreden beslissing vervolgt met de vaststelling dat, gezien de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om een einde te maken aan het verblijf van de verzoekende partij om redenen van openbare orde. Er wordt verwezen naar de mogelijkheid die de verzoeker kreeg om alle documenten en elementen aan te brengen zodat zijn situatie correct kan worden ingeschat. Vervolgens wordt ingegaan op de duur van het verblijf in België en de integratie, waarbij de gemachtigde concludeert dat het loutere feit dat de verzoeker ongeveer negen en een half jaar in het Rijk verblijft op zich niet volstaan om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Daarna gaat de gemachtigde in op de inspanningen die de verzoeker leverde tot integratie, waarbij deze worden afgewogen tegen het feit dat de verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (met uitstel behalve de voorhechtenis) voor mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. De gemachtigde duidt dat uit het vonnis van de correctionele rechtbank blijkt dat de verzoeker het misdrijf van mensensmokkel heeft gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze geeft dan zich te laten misbruiken én hij legt de nadruk op de verzwarende omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft. De gemachtigde beklemtoont tevens dat de feiten door de strafrechter als zwaarwichtig en als een ernstige verstoring van de nationale en internationale maatschappelijke orde werden gekwalificeerd en dat verzoekers daden niet alleen getuigden van bijzonder weinig respect en mededogen voor mensen die vaak al een lang en erbarmelijk avontuur hebben doorstaan, maar ook de maatschappelijke orde ondermijnen. De gemachtigde geeft tevens een bijkomende bijzonderheid aan in hoofde van de verzoeker, met name dat hij misbruik maakte van personen die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevonden, en dat deze criminele handelingen niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van de internationale beschermingsstatus die hij op dat ogenblik zelf genoot. De gemachtigde concludeert dat uit verzoekers persoonlijke gedrag blijkt dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verder wordt nog ingegaan op de familiale situatie van de verzoeker, waarbij de gemachtigde zich op het standpunt stelt dat er geen familiaal beletsel is voor het nemen van de beëindigingsbeslissing en hij geeft ook aan dat de bezwaren tegen een terugkeer naar Irak niet gegrond zijn nu de bestreden beslissing enkel een einde stelt aan het verblijfsrecht en geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Uit dit overzicht van de motieven van de bestreden beslissing blijkt zodoende dat de gemachtigde de door de verzoeker gepleegde feiten als zwaarwichtig en ernstig heeft beschouwd en dat hij ook rekening houdt met de specifieke aard van deze feiten, alsook met de positie van de verzoeker en van de slachtoffers. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in voorliggende zaak de gemachtigde van de minister, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wijst de Raad wel op het feit *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen

(EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

Er kan in voorliggende zaak niet voorbij gegaan worden aan het feit dat de recente veroordeling van *medio* 2016 betrekking heeft op bijzonder zware feiten. Zo betwist de verzoeker niet dat hij tot 18 maanden gevangenisstraf werd veroordeeld voor het misdrijf 'mensensmokkel', gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken en de verzwarende omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft. Evenmin betwist de verzoeker dat deze feiten als zwaarwichtig kunnen worden gekwalificeerd, dat hij misbruik maakte van personen die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevonden en dat zijn criminele handelingen niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van de internationale beschermingsstatus die de verzoeker op dat ogenblik zelf genoot. Hierop gaat de verzoeker in het geheel niet in.

De verzoeker kan weliswaar worden gevolgd waar hij stelt dat het om een veroordeling gaat van (bijna) drie jaar geleden en uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat de verzoeker sedert zijn veroordeling in juni 2016 nog met het gerecht in aanraking is geweest. Echter, ook al gaat het om een veroordeling van enige tijd terug, dan dient te worden vastgesteld dat de veroordeling niet dermate ver in het verleden ligt dat zij niet als een recente veroordeling kan worden beschouwd. De gepleegde en niet-betwiste feiten hebben bovendien betrekking op bijzonder ernstige feiten, zoals mensenhandel, waarbij door de verzoeker misbruik werd gemaakt van de kwetsbare positie van de slachtoffers die bovendien kwetsbaar waren door hun onwettige of precaire administratieve toestand, en dit terwijl de verzoeker op dat ogenblik zelf een internationale beschermingsstatus genoot. De verzoeker gaat volledig voorbij aan de bijzondere ernst van deze feiten.

Mede in het licht van hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM meent de Raad dan ook dat gezien de specifieke ernst van de feiten waarvoor de verzoeker recentelijk is veroordeeld, de gemachtigde op redelijke wijze kon motiveren dat uit het persoonlijke gedrag van de verzoeker blijkt dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De gemachtigde heeft daarbij wel degelijk een individueel onderzoek van de zaak gevoerd, waarbij met het persoonlijk gedrag van de verzoeker rekening werd gehouden. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde ook rekening gehouden met verzoekers inspanningen om te integreren in België en met zijn verklaring dat hij geen familiale banden meer heeft in Irak. De verzoeker toont niet aan dat het in dit licht kennelijk onredelijk zou zijn om te besluiten dat er geen beletsel is voor het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Zoals *supra* reeds gesteld, gaat de verzoeker volledig voorbij aan de relevantie van de uitzonderlijke ernst van de door hem gepleegde feiten, gegevens die tevens van belang zijn voor de beoordeling van de actualiteit van de bedreiging voor de openbare orde. Zoals blijkt uit het voormelde arrest *Bouchereau* vormen strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf weliswaar geen reden of motivering voor de beëindiging van een verblijfsrecht maar betekent dit niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het Hof van Justitie bevestigt in het voormelde arrest, in punt 29, dat in uitzonderlijke situaties van bijzonder ernstige criminele feiten uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, op zich reeds het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen.

Een schending van de artikelen 21 en/of 23, §2, van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond. Evenmin kan een manifeste beoordelingsfout worden vastgesteld.

3.1.3. De verzoeker voert tot slot nog de schending aan van de hoorplicht en van de rechten van de verdediging.

De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het

raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit middelenonderdeel is onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker genoegzaam de kans heeft gehad om alle elementen bij te brengen die hij relevant en nuttig achtte in het kader van een eventuele beslissing tot beëindiging van verblijf. De verzoeker werd immers met een aangetekende brief van 4 maart 2019 hiertoe uitdrukkelijk uitgenodigd en de verzoeker is hierop ook effectief ingegaan. Verder blijkt niet uit artikel 62, §1, van de vreemdelingenwet, noch uit de hoorplicht als algemeen beginsel, dat het horen mondeling dient te gebeuren. De hoorplicht impliceert in het bestuursrecht enkel dat de rechtsonderhorige, in bepaalde aangelegenheden, de mogelijkheid moet hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. Dit kan ook schriftelijk. *In casu* heeft de verzoeker de mogelijkheid gehad om aan zijn dossier alle gegevens en stukken toe te voegen die hij nuttig achtte en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde de door de verzoeker bijgebrachte stukken en verklaringen ook daadwerkelijk in rekening heeft genomen in zijn beslissing.

Een schending van de hoorplicht ligt derhalve niet voor.

3.1.4. Het eerste middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel, dat in het verzoekschrift verkeerdelijk als derde middel wordt bestempeld, voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“2.1

Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker België, waar hij geïntegreerd is en langdurig verblijft, dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2.2

Dat de beslissing die een einde stelt aan verzoekers verblijf, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat er door verweerder geen enkel grondige afweging is gebeurd.

2.3

Dat nergens in de beëindigingsbeslissing op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in Casu, in het kader van de belangenafweging t.a.v. art. 8 EVRM, geen rekening dient te worden gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker in België en met het feit dat hij geen enkele band of familie meer heeft met in zijn land van herkomst.

Verzoekers vader is overleden. Verzoekers moeder en zus zijn eveneens gevlucht en verzoeker weet niet waar zij verblijven.

Verweerder toont ook niet aan dat verzoeker daadwerkelijk een vestigingsalternatief heeft in een ander land dan zijn land van oorsprong, Irak.

Verzoeker heeft immers sedert 2009 steeds in België gewoond.

2.4

Er wordt door verweerder ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker, mede gelet op zijn strafrechtelijk verleden, effectief toegang zou kunnen krijgen tot een ander land, dan Irak, waar hij zijn privé- en gezinsleven kan voortzetten.

Dat er in casu schending is van het art. 8 EVRM nu verweerder in zijn beslissing niet op een afdoende manier aangeeft om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, de inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker vereist is, zeker nu niet vaststaat dat een verwijderingsbeslissing t.a.v. verzoeker niet verenigbaar is met de art. 48/3 en 48/4 Vw. En niet daadwerkelijk vaststaat dat verzoeker een vestigingsalternatief heeft in een ander land zijn land van oorsprong, Irak.

2.5

Verweerde verwijst de correctionele veroordeling van verzoeker in 2016

Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of verzoeker actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geacht wordt nog een gevaar te (kunnen) vormen voor de openbare orde en veiligheid.

Dat de louter verwijzing naar de veroordeling van verzoeker, welke ondertussen reeds dateert van 2016, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker in de nabije toekomst geacht te worden de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoekster een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Dat door verweerder derhalve geen belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een privé- en gezinsleven."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang

van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een duurzaam verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76). In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het eventuele familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De Raad merkt vooreerst op dat de gemachtigde er in verzoekers geval uitdrukkelijk voor geopteerd heeft om geen bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Dit neemt echter niet weg dat met de bestreden beslissing wel een einde wordt gesteld aan verzoekers verblijfsrecht in België. De verzoeker beroept zich *in casu* op een gezinsleven en een privéleven in België.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet echter absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van '*fair balance*'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens artikel 21 van de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren en om 's lands openbare orde te vrijwaren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins-/privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, lid 2, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Wat de in het verzoekschrift voorgehouden gezinsleven betreft, wijst de Raad erop dat de verzoeker vlak voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij geen familie- of gezinsleden heeft die in België verblijven. De gemachtigde neemt deze vaststelling dan ook terecht mee in zijn beslissing om een einde te stellen aan verzoekers recht op verblijf. De verzoeker licht in zijn middel op geen enkele wijze toe welke gezins- of familiale banden hij dan wel in België zou hebben ontwikkeld. Van een inmenging in het gezins- of familieleven is dan ook geen sprake.

De Raad stelt voorts vast dat de gemachtigde het door de verzoeker voorgehouden privéleven daadwerkelijk in zijn besluitvorming heeft betrokken. De gemachtigde hield rekening met verzoekers verblijf in België van meer dan negen jaar, alsook met de inspanningen die hij heeft gedaan om hier te integreren. Raad verwijst naar hetgeen hieromtrent reeds werd gesteld bij de bespreking van het eerste middel. Hieruit blijkt dat de gemachtigde, alvorens een einde te stellen aan verzoekers verblijfsrecht, wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd in verband met verzoekers lange verblijf en de diensgevolge opgebouwde banden in België (privéleven), alsook met verzoekers verklaring dat zijn vader is overleden en dat zijn moeder en zus op een voor hem onbekende plaats verblijven.

De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde de uitoefening van het recht op een privéleven, in het licht van artikel 8 van het EVRM, op incorrecte wijze heeft afgewogen of dat hij ten onrechte de belangen van de staat bij het vrijwaren van de openbare orde heeft laten doorwegen op verzoekers belangen. Waar de verzoeker nogmaals stelt dat het gaat om een veroordeling die dateert van 2016, herhaalt de Raad *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft het EHRM reeds geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Er kan in voorliggende zaak niet voorbij gegaan worden aan het feit dat de recente veroordeling van medio 2016 betrekking heeft op bijzonder zware feiten. Zo betwist de verzoeker niet dat hij tot 18 maanden gevangenisstraf werd veroordeeld voor het misdrijf ‘mensensmokkel’, gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken en de verzwarende omstandigheid dat het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging betreft. Evenmin betwist de verzoeker dat deze feiten als zwaarwichtig kunnen worden gekwalificeerd, dat hij misbruik maakte van personen die zich in een bijzonder

kwetsbare positie bevonden en dat zijn criminele handelingen niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van de internationale beschermingsstatus die de verzoeker op dat ogenblik zelf genoot. Ook in het kader van het tweede middel gaat de verzoeker volledig voorbij aan de ernst en de bijzondere omstandigheden van de door hem gepleegde feiten en toont hij niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat uit het persoonlijk gedrag van de verzoeker blijkt dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De Raad verwijst in dit kader uitdrukkelijk naar de integrale bespreking hieromtrent onder punt 3.1.2.

De gemachtigde heeft bovendien in de bestreden beslissing op redelijke wijze gesteld dat de loutere duur van het verblijf op zich niet volstaat om van een doorgedreven integratie in de Belgische samenleving te spreken en dat de verzoeker het merendeel van zijn leven niet in België maar elders heeft doorgebracht. De gemachtigde heeft terdege rekening gehouden met de elementen die hem gekend waren en hij het komt de Raad geenszins kennelijk onredelijk voor om te besluiten dat verzoekers privébelangen niet opwegen tegen het ernstige en actuele gevaar voor de openbare orde dat van de verzoeker uitgaat. Het gegeven dat de gemachtigde niet spreekt over een vestigingsalternatief is irrelevant, temeer daar er geen verwijderingsmaatregel is genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken0.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE